

stoupiti, aby smlouva byla platná. Není-li tu dohody neb je-li smlouva z jiného důvodu neplatná, nevzniká rozhodnutím bytového úřadu pro strany závazek. To plyne již z odstavce prvního § 2 zákona, dle něhož oznámení musí obsahovati jméno toho, kdo hodlá pronajmouti, nájemce, nájemné, den, kdy najímaný předmět má nájemci býti odevzdán, tudíž označení obou smluvních stran a podstatných kusů nájemní smlouvy. V dalších odstavcích mluví zákon výslovně o schválení neb oděření nájemní smlouvy, čímž může býti míněna jen smlouva mezi stranami uzavřená. Kdyby bylo mínění odvolacího soudu správné, byla by také strana v návrhu pronajímatelovu jako nájemce jmenovaná schválením návrhu vázána i když se o byt ani neucházela, což by vedlo k důsledkům, které zákon nemůže zamýšleti. Nějaká obdoba s ustanovením § 4 zákona o ochraně nájemníků jest tu pro různost právních poměrů a účelu řízení v obou případech vyloučena. Jest tudíž rozhodno, zda došlo mezi stranami k uzavření nájemní smlouvy o sporném bytě. K uzavření smlouvy se vyhledává nabídka na uzavření smlouvy ze strany jedné a přijetí její ze strany druhé. Nesporno jest, že strany před podáním návrhu žalovaného na schválení o nájmu sporného bytu se nedojednaly. Návrh sám nelze pokládati za nabídku žalobkyně žalovaným učiněnou, poněvadž nebyl na ni řízen ani nebyl pro ni určen a poněvadž bytový úřad není zástupcem nájemců ani není povolán, aby sprostředkoval nájemní smlouvy. Z těchto důvodů nemá pro rozhodnutí věci významu, že žalovaný se také u bytového úřadu před úředníky vyjádřil, že pronajal žalobkyni sporný byt. Odvolací soud poukazuje na §§ 881 a 882 obč. zák., dle nichž prý návrhem žalovaného nabyla žalobkyně práva, i když návrh nebyl podán s jejím vědomím, jen když byl od ní dodatečně schválen. Tomu nelze jinak rozuměti, než že odvolací soud míní, že bytový úřad si dal žalovaným slíbiti plnění z nájemní smlouvy ve prospěch žalobkyně. Tato konstrukce právního poměru mezi stranami jest patrně pochybená, poněvadž tu nejde pouze o plnění ze strany žalovaného, nýbrž o smlouvu, z které by žalobkyni vzešly i povinnosti a pak proto, poněvadž bytový úřad není činným v zájmu stran, nýbrž v zájmu veřejném.

Čís. 626.

O tom, co po úmrtí držitele svěřenství jest pohledaností nebo dluhem svěřenské podstaty vůči pozůstalému zpupnému jmění a naopak, rozhoduje svěřenský soud, vyřizuje zápis o inventuře a separaci, v řízení nesporném. Rozhodnutí to jest titulem exekučním.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1920, R I 570/20.)

Svěřenský soud uložil zpupné pozůstalosti, by složila do 14 dnů pod exekucí náhradní pohledávku kmene reálného svěřenství do rukou majitelky svěřenství. Rekursní soud nevyhověl stížnosti dědiců zpupného jmění. Důvody: Rozhodnutí o rekursu je závislým na řešení otázky, zda soud svěřenský oprávněn jest po rozumu § 224 nesp. říz., v nesporném řízení rozhodovati o tom, jaké náhrady svěřenskému kmeni alodní pozůstalosti mají býti dány. Stěžovatelé hájí názor, že svěřenský soud má v protokolu o separaci pouze vykázati, jaké náhrady svěřen-

skému kmeni mají býti dány, a uvést, co je pohledávkou nebo dluhem svěřenství, že však vyhledávati a zjišťovati skutečnosti, zda a pokud dřívější držitel svěřenství je povinen tyto náhrady ze svého platiti, nebo pokud tato případná povinnost přechází na jeho dědice, nemůže býti věcí řízení nesporného. Domáhá se proto výroku, by svěrenská dědička byla s vymáháním náhradních nároků svěrenského kmene proti alodní pozůstalosti zastoupené stěžovateli jako přihlášenými alodními dědici odkázána na pořad práva. Především dlužno poukázati na to, že náhradní povinnost alodní pozůstalosti vůči svěrenskému kmeni stanovena byla usnesením svěrenského soudu ze dne 4. října 1919, které právní moci nabylo. Okolnost tato nebyla by ovšem na překážku tomu, aby v odpor vzaté usnesení ze dne 21. dubna 1920 a jemu za podklad sloužící citované usnesení ze dne 4. října 1919, pokud jím byla vyslovena náhradní povinnost alodní pozůstalosti vůči kmeni svěrenskému, byly zrušeny, kdyby názor stěžovateli hájený byl správný, poněvadž dle § 42 j. n. má soud vyšší stolice v každém období řízení vysloviti nepřislušnost soudu a zmatečnost předcházejícího řízení i tehdy, když záležitost, která není předmětem dobrovolného soudnictví, byla zahájena u soudu v řízení nesporném. Dle ustanovení § 224 nesp. řízení má býti při smrti každého držitele svěřenství zřízen nový inventář a v něm především sepsáno jmění svěrenské dle stavu, v jakém je zůstavitel zachoval, a potom, když svěrenství proti alodní pozůstalosti následkem rozmnožení nebo zmenšení základního jmění, v hlavním inventáři uvedeného, náhradu dáti nebo požadovati má, tuto náhradu vykázati a buď jako pohledávání nebo jako dluh svěrenství uvést. Již z tohoto znění citovaného zákonného ustanovení lze dovoditi, že svěrenský soud, vyřizuje protokol o inventuře a separaci, má sám rozhodovati o tom, co je pohledávkou a co dluhem svěrenství, neboť kdyby byl zákonodárce zamýšlel, aby v protokolu o inventuře a separaci byly pohledávky a dluhy pouze vykázány, pak nebylo zapotřebí pojeti do zákona ještě další ustanovení: »und als eine Forderung oder Schuld des Fideikommisses anzuführen«. Právě z tohoto citovaného dodatku vyplývá, že soud svěrenský sám má zjišťovati jak jsoucnost tak i výši těchto vzájemných nároků, neboť zákon výslovně nařizuje, aby již v protokolu bylo uvedeno, co je skutečným pohledáváním a skutečným dluhem svěrenství. Právě za tímto účelem k výkonu inventury a separece přibráni byli všichni účastníci s tím, by při tom své případné návrhy a připomínky přednesli. Opomenuli-li tak stěžovatelé učiniti a proti vzneseným nárokům svěrenství námitek nepodalí a neučinili-li tak ani při roku, k cíli tomu zvláště na den 20. června 1919 nařízeném, musí důsledky toho sami nésti. Správnost zmíněného názoru vyplývá však také z dalšího zákonného ustanovení. To, co platí o zajišťování pohledávek svěrenství, platí zajisté dle ustanovení § 224 nesp. říz. stejně i o zjišťování jeho dluhů, při inventuře a separaci na jevo vyšších. A tu stanoví § 640 obč. zák., že ten, kdo nastupuje ve svěrenství, je povinen platiti pouze takové dluhy předchůdcovy, které soud schválil, totiž také ty dluhy, které svěrenský soud při inventuře a separaci za dluhy svěrenství zjistil a uznal, a § 254 nesp. říz. určuje pak, jakým způsobem tyto soudem schválené pohledávky proti svěrenskému kmeni mají býti zaplacený. Z toho, co uvedeno, plyne, že zjišťování vzájemných pohledávek pro svěrenství a proti němu provádí se výlučně při inventuře a separaci v řízení nesporném, že

vyřízení soudu svěřenského o tom vydané tvoří plný důkaz jak o existenci tak i o výši vykázaných vzájemných nároků a zakládá po pravomoci titul exekuční. Byly tudíž pohledávky svěřenskému kmeni usnesením ze dne 4. října 1919 právoplatně přisouzeny. Ustanovení § 11 nesp. říz. použití nelze v tomto případě, poněvadž změnou usnesení toho jiným účastníkům škoda vzejíti by mohla. Je-li však usnesení to co do stanovení náhrady právoplatné, nezměnitelné, pak správně a zákonem odůvodněně jest i v odpor vzaté usnesení z 21. dubna 1920, jímž na základě správného a právoplatného usnesení prvního uloženo bylo alodní pozůstalosti pohledávku kmene svěřenství do 14 dnů pod exekuci do rukou držitelky svěřenství zaplatiti. Na tom ničeho nemůže měniti ta okolnost, že první soud, nevyčkav snad uplynutí lhůty, dané stěžovatelům usnesením ze 17. září 1919, vydal usnesení ze 4. října 1919, poněvadž tím nebylo stěžovatelům nijak zabráněno, by usnesení tomu neodporovali.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně dovodil, že náleželo dědicům, aby se včas domáhali nápravy usnesení ze dne 4. října 1919, jež vydáno bylo před uplynutím lhůty, kterou soud povolil dědicům alodní pozůstalosti k vyjádření o podání svěřenské dědičky a k připomínkám o náhradních částkách znalci určených, a že nyní již nelze pro nabytá práva měniti právoplatného usnesení, jehož změna nebo zrušení ostatně ani není navrhována. Revisní recurs proto marně se domáhá přezkoumání, zda-li uživatelka svěřenství zavinila (§ 631 obč. zák.) škody, při separaci zjištěné, zda-li vypočtené náhradní pohledávky jsou odůvodněny, a zda-li svěřenská dědička se zavázala, náhradní nárok svěřenského kmene za alodní dědice zaplatiti; o takovém závazku by ostatně nemohlo býti rozhodováno v řízení nesporném. Zbývá tudíž posouditi, zda-li první soud byl oprávněn uložit alodní pozůstalosti, aby do 14 dnů pod exekuci zaplatila pro kmenové jmění svěřenské náhradní pohledávku, která byla pravomocným usnesením stanovena. V návrhu podaném svěřenskou dědičkou za souhlasu opatrovníků svěřenství a potomstva bylo uvedeno, že na zjištěnou náhradní pohledávku posud nebylo dáno ničeho; svěřenský soud neměl proto příčiny, aby předem vyšetřil, zda-li svěřenská dědička skutečně sama zaplacení náhradní pohledávky za alodní pozůstalost převzala, nebo zda-li elektrárna při alodním mlýně již do držení jejího byla odevzdána, nebo zda-li alodní pozůstalost již vrátila zařízení pivovarské, a zda-li z těch příčin alodní pozůstalost není povinna zaplatiti celou náhradní pohledávku právoplatně určenou. Takové placení stěžovatelé ani netvrdí, nýbrž snaží se dovoditi, že náhradní pohledávky při separaci vyšetřené lze vymáhati toliko pořadem práva; avšak v tom směru se poukazuje k zevrubným a správným důvodům usnesení rekursního a toliko se dodává, že právě vzhledem ke kautelám v § 2 nesp. říz. uvedeným, na něž stěžovatelé poukazují, není důvodu, aby ve sporu mělo býti znovu rozhodováno o vzájemných nárocích podstaty svěřenské a alodní, o kterých bylo již právoplatně rozhodnuto v předepsaném řízení nesporném.

Čís. 627.

Český zákon o myslivosti ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. z.

Dokud nebyl vydán nále z o rozvrhu čistého výtěžku (pachtovného) honitby na držitele jednotlivých pozemků, nemohou tito žalovati na soudě předsedu družstva o zaplacení připadající na ně části výtěžku.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1920, R I 596/20.)

Členové honebního společenstva domáhali se na předsedovi honebního družstva žalobou, by rozdělil mezi ně dle velikosti jich pozemků výtěžek, jehož docíleno bylo propachtováním honitby. Námitce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Dle § 22 zákona o myslivosti ze dne 1. června 1866 doplněného zákonem z 21. února 1870, čís. 15 z. zák., pro Král. České čistý roční užitek (nájem) honebního obvodu, honeb. společenstvu náležejícího, budiž rozdělen mezi držitele pozemků jedné každé osady podle velikosti pozemků. Podle § 23 téhož zákona přísluší okresnímu výboru dbáti toho, by ustanovení § 22 řádně bylo plněno. Vzhledem k tomuto ustanovení sluší míti za to, že okresní správní komisi přísluší právo rozhodnouti o tom, zdali postup žalovaného jest správným a přípustným čili nic, a v tomto případě závadu odstraniti rozhodnutím v průběhu správním, jež vylučuje, by otázka probrána byla na soudě v řízení sporném. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. **D ů v o d y:** Bdíti nad tím, aby v příčině rozdělování užitku neb schodku společné honitby byly zachovány předpisy zákona o honitbě, náleží dle § 23 tohoto zákona ovšem dozorcímu úřadu samosprávnému, který může v té příčině dávatí honebnímu společenstvu závazná nařízení, obzvláště také v tom směru, aby výkaz o čistém příjmu byl správným; avšak veškerá tato opatření nejsou rozhodnutím konečným, nemají povahu nálezu, nýbrž jsou toliko přípravou, aby jednotliví členové společenstva honitby mohli svá práva vůči honebnímu výboru uplatňovati pořadem práva, k čemuž příslušnými jsou jedině soudy (Budwinsky č. 9285 A; nále z ze dne 17. prosince 1912, č. 12597 a mnoho jiných).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 23 čes. honeb. zák. náleží okresnímu výboru nad tím bdíti, aby předpisy §§ 2, 4, 6, 8 až 22 cit. zák. byly řádně provedeny, zejména tedy, by roční čistý výnos (pachtovné) byl podle § 22 téhož zákona na jednotlivé majitele pozemků rozdělen dle výměry jejich nemovitostí. Zda-li částky takto rozdělené lze na základě rozdělovacího nálezu vymáhati žalobou, může zůstatí mimo úvahu, dokud však takový nále z vydán není, postrádá žaloba, aby předseda družstva byl odsouzen některým členům družstva vybrané pachtovné zaplatiti, potřebného podkladu a jest nepřípustnou. V tomto případě je nesporné, že předepsané rozdělení se posud nestalo, a žalobci sami uvádějí, že na ně připadá dle jejich výpočtu okrouhle částka žalobní, vymáhání neurčených posud dílů na přijatém pachtovném proti předsedovi družstva je tudíž posud vyloučeno a první soud právem žalobu odmítl pro nepřípustnost pořadu práva.